

Duubelseiklus

TEKST **KRISTA DUDARENKO** FOTOD **JUTA KÜBARSEPP** JA **KALLE VEESAAR** STILISTIKA **JUTA KÜBARSEPP**
MEIK JA SOENGUD **KAIRE HENDRIKSON (GRIMMSISTERS)** INTERJÖÖR **RESTORAN KORSAAR**

Seekordses Galeriiis meenutavad mehised mehed oma seikluslikumaid meresõite. Nelja paari topeltseiklus leidis aset sügisel avatud Tallinna gurmeerestoranis Korsaar, mis on muinasjutuline paik nii õhkkonna, roogade kui ka jookide poolest.

Merefilosoofid Jaanus Nõgisto ja Kalev Vapper.

JAANUS NÕGISTO: RÕIVAD JA AKSESSUAARID **A'LA KOSTÜÜM**
KALEV VAPPER: RÕIVAD A'LA KOSTÜÜM, PEAKATE **RESTORAN KORSAAR**

Gunnar Ervin ja Martin Ervin ehk X-files mere moodi.

GUNNAR ERVIN: KALIPSO **OXBOW (EXTREME SPORT)**
MARTIN ERVIN: KALIPSO **OXBOW (EXTREME SPORT)**

Ookeanisõitjad Jaanus Tamme ja Alar Volmer.

JAANUS TAMME: RÕIVAD **A'LA KOSTÜÜM**, PEAKATE **MOESTUUDIO**
MUST LUIK, PIKKSILM RESTORAN KORSAAR
ALAR VOLMER: RÕIVAD **A'LA KOSTÜÜM**, PEAKATE **MOESTUUDIO**
MUST LUIK, KOMPASS JA PIIP TÕNIS AALISTE ERAKOGU

Kirglikud kalamehed Randel Kreitsberg ja Lauri Nebel.

LAURI NEBEL: RÕIVAD **A'LA KOSTÜÜM**
RANDEL KREITSBERG: RÕIVAD JA AKSESSUAARID **RANDEL**
KREITSBERGI ERAKOGU,
PEAKATE **TOOMAS TIKENBERGI ERAKOGU**

Jaanus Nõgisto: "Mõni aasta tagasi lõppes Mu-
hu väina regatt Hiiumaal Lehtmas. Veerandton-
nise võidusõidujahi "Merikotkas" koju Tallinna
viimine jäi loosi tahtel minu korraldada, ja mitu
nädalat pärast võidusõitu otsustasin selle 70
miili pikkuse teekonna lõpuks ette võtta. Kutsu-
sin rutiinset ülesõitu lõbu, uhkeldamise ja selts-
konna pärast kaasa tegema mitu tuntud Eesti
pillimeest, kellega muidugi olid kaasas imekaunid
tüdruksoõbrad. Jaht sai head sööki-jooki täis las-
titud ja varahommikul jätsime Lehtma sadama
selja taha. Et veel eriti šeff olla, andsin roolipinni
korraks ilusaima tüdruku kätte ja kruttisin üles
spinnakerpurje, seda puhtalt esteetilistel kaalut-
lustel. Tuult, mis otse tagant puhus, polnudki eri-
ti palju, aga tülikas lainejõmm põhjustas kaasteel-
listele õige varsti merehaiguse. Hoõlimata minu
veenmisest otsustasid nad selle õuduse üle ela-
da tillukeses kajutis tihedalt üksteise kõrval istu-
des. Alguses tegi see kõik mulle lihtsalt nalja. Pa-
raku ajas end kiiresti üles kuri pilveke, hakkas
sadama tihedat paduvihma ja tuul virutas 17 m/
sek. Mulle hakkas tasapisi koitma, et asi võib pä-
ris jamaks kätte minna, sest roolipinni ei saanud
kellelegi pihku pista isegi vägivallaga ähvardades.
Ja spinnakeri ei saa üksi alla mingi valemiga. Nii
ma siis muudkui kihutasin lähedas
bakstaaktuules Tallinna poole, ühes käes rooli-
pinn, teises pudel väga-väga kallist konjakit, mida
aeg-ajalt külma ja piinava üksinduse pärast trim-
pasin. Õnneks ei pööranud eriti tuult ja Suurupi
otsas õnnestus ka spinnaker tänu hetkelisele
vaikusele kähku alla saada. Üheksa tundi ja 27
minutit pärast otsade andmist Lehtmas olime
Tallinnas Kalevi jahtklubi sillal..."

Kalev Vapper: "Purjetasime 1984. aastal Eesti Merelaevanduse avamerejahiga "Tormilind" Cutty Sarki regatil ümber Inglismaa ja seila-
sime parajasti Atlandi ookeanil, kui äkki ujus jahi poordi vaal. Selgus, et temaga koos hullas sama mõõtu vaalakaunitar, ja küllap pidas
peig meid kuidagi konkurentideks. Vaal oli sama pikk kui purjekas – pea 14 meetrit –, ja pelk mõte, mida ta võiks meie klaasplastist
õhukese kerega jahile teha, võttis kõhedaks. Õnneks veendus vaal peagi, et meie tema pruuti üle lüüa ei kavatse, paiskas veejoa kõr-
gele õhku ja mõlemad ujusid majesteetlikult eemale..."

Gunnar Ervin: "Eelmisel aastal ostime uue katamaraani. See oli kõigest tund aega vana, kui läksime merel ümber. Martin sõitis parajasti purjelauaga, mina katamaraaniga. Paraku oli tuul nii tugev, et viis katamaraani minema ja meie sõbraga jäime kahekesi avamerle. Vana traditsiooni kohaselt jälgime vennaga alati teineteist, sest merel võib ikka midagi juhtuda. Martin nägi toimuvat, jättis oma purjelaua merre ja päästis 200 meetrit enne kividesse sattumist ära katamaraani, mis kiiresti Merivälja kalda poole sõitis..."

Martin Ervin: "Iga purjetamine on ere seiklus, mida me naudime. Ülim on purjelaul lendamise tunne – sa nagu liugleksid vee peal! Igal pool võib kogeda huvitavaid kohti ja temperatuure. Muinasjutuline on kas või see, kui tuled piltilusasse randa, vesi on 29 kraadi, õhk samuti, ookeaniline voolab merelt sisse, sa oled purjelaul lühikestes pükstes... Õhtul, olles saanud merelt positiivse emotsiooni, jood väikese margariita..."

Jaanus Tamme: "Päike oli loojunud, kuu paistis, aga selle varjutasid kohe süsimustad pilved. Ma olen musta värvi palju näinud, aga nii musta... Korsika ja Itaalia vaheline ala oli nagu mingi õuduste koridor. Saare seljatagune hoidis enda rüpes meeletuid äikesepilvi, mis mürina ja raginaga oma viha väljendades edasi-tagasi liikusid, nagu tahaks saare haardest pääseda. Heli, mis taevast valla pääses, oli kirjeldamatu. Äike ei olnud mitte äike, vaid pidevad kaarleegid – parimad Hollywoodi filmide efektid tegelikkuses. Ja mina olin üksinda keset seda reaalsust, mina ja mu pisike jaht Lendur..."

Alar Volmer: "1990. aasta kevadel olime oma alusega "Belmont Finland II" Florida poolsaare purjetamiskeskuses Fort Lauderdale'is. Õnnetuseks sattusime madalikule linna peatänava lahtikäiva silla all ja halvasime tippnunnil ka kogu liikluse – sild oli üles tõstetud. Möödus 40 minutit, enne kui suutsime status quo taastada. Madalikult saadud vigastus viis meie jahti remonti laevatehasesse, kus nägin imeliku nimega võidusõidujaht – "FYJIMO". Tookord jäigi selle nime saamisluгу teadmata. Aasta hiljem sattusin lugema üht purjetamisajakirja, kust leidsin selgituse. Nimelt saabunud tulihingeline purjetaja Jack koju järjekordselt regatilt, visanud koti märgade mereriietega nurka ja kallistanud oma Jane'i-nimelist naist. Too aga tuli välja ultimaatumiga: "Jack, sa pead nüüd otsustama, kas purjetamine või MIINA!" Jack vastas: "Kallis, see ei olnud hea küsimus! Minu vastus on: Fuck You Jane I Move Out!" Nii sündiski sõnade esimestest tähtedest uuele jahile jaapanipärane nimi..."

Randel Kreitsberg: "Kuna kõige hullematel kalahulludel jääb Eestist väheks, sõidetakse suuri kalu kuhugi mujale püüdma. Nii on Norra koht, kus käiakse ookeanipüüki tegemas ja saadakse isegi kuni sajakiloseid kalu. Kord juhtus, et läksime pisi-kese viiemeetrise paadiga fjordist välja suure mere peale ja mõtlesime, et seekord püüame eriti suuri kalu: paltuseid ja kasskalu, ühesõnaga tõsiseid ookeanielukaid. Ent tuul pöördus kiiresti, jäime tormi kätte ja kui lained üle paadi sisse löid, nägime tõsist vaeva, et elusana kodusadamasse tagasi saada. Kodusadamas olime rõõmsad nagu väikesed lapsed! Tuli välja, et sealsamas, kodusadama kaugusel püüdsid kaaslased selle reisi kõige suurema, kümnekilose tursa, kui meie ookeani peal lolli mängisime..."

Lauri Nebel: "Juba Juhan Smuul ütles: "Meri tuuleta on harva, kalamehed naervad harva." Nii naerame neid hädiseid olukordi, mil näiteks tormiga sai kajakaid toidetud, alles tagantjärele. Omal ajal oli laevaninas päästerõngas, mis oli juba raske. Mul tuttav poiss istus rõnga peale, aga tasakaal kadus ära – ja üle paadi! Nüüd me hirnume, kui kokku saame. Aga siis hakkas kalavinskid jalas, nagu kivi hakkas põhja vajuma... ja mootorpaadil veel täistuuri peal..."

